

പ്രഫസർ അനിൽകുമാറിന്റെ പ്രഭാഷണം- ശനിയാഴ്ച തോറും
ചോദ്യോത്തരവേള Q&A 291

ഭയവും ഈശ്വരനും

FEAR AND GOD

ഓം ശ്രീ സായിരാം.

പ്രശാന്തി സന്ദേശം ചോദ്യോത്തരവേള നിങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു.

Q. 291:

ഭയം കാരണമായി ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ധാരാളം ആളുകളെ നാം കാണുന്നു. ഭയമാണ് അവരെ ഈശ്വരസഹായം തേടുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. അവരുടെ വിശ്വാസം ഭയം മൂലം മാത്രമാണ്. ഇത് ശരിയാണോ?

മനുഷ്യൻ ഭയമുള്ളവനാണ്. ഈ ലോകം വിചിത്രമായ ലോകമാണ്, മനുഷ്യൻ സൂര ക്ഷിതത്വത്തിന്, ഭദ്രതയ്ക്ക് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽ അച്ഛനും അമ്മയും കുഞ്ഞിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ധാരാളം ആളുകളുണ്ട്, ദശലക്ഷക്കണക്കിന്,

അവരൊരിക്കലും അവരുടെ ബാല്യത്തിനപ്പുറം വളരുന്നില്ല. അവർ എവിടെയോ തങ്ങിപ്പോവുന്നു, അവർക്കപ്പോഴും സൂരക്ഷയ്ക്കായി ഒരു മാതാവിനെയും പിതാവിനെയും ആവശ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈശ്വരനെ പിതാവെന്നും മാതാവെന്നും വിളിക്കുന്നത്.

അവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഒരു ദിവ്യ പിതാവിനെ അവർക്കു വേണം. അവർ സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാൻ വേണ്ടത്ര പക്വതയെത്തിയവരല്ല. അവർക്ക് കുറച്ച് സൂരക്ഷ വേണം.

ഉദാഹരണമായി, കൊച്ചു കുട്ടികൾ അവരുടെ ടെഡ്ഡി ബെയറുമായി അഥവാ അവരുടെ വിശേഷപ്പെട്ട കളിപ്പാട്ടവുമായി, അതുമല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പുതപ്പുമായി, അഥവാ ആ കുഞ്ഞിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശിഷ്ട വ്യക്തിത്വ(special personality)മുള്ള എന്തെങ്കിലുമായി ഇരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. നിങ്ങൾക്ക് ഈ ടെഡ്ഡി ബെയറിനു പകരം മറ്റൊന്നും കൊടുക്കാൻ പറ്റില്ല. ഇതിലും നല്ല

ഒരേണ്ണം കൊടുക്കാം എന്ന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു നോക്കൂ, പക്ഷേ അത് ഏൽക്കില്ല. കുട്ടിയും അവന്റെ ട്രെയിൻ ബെയറും തമ്മിൽ ഒരു സ്നേഹബന്ധമുണ്ട്. അവന്റെ ട്രെയിൻ ബെയർ വേറിട്ടതാണ്, നിങ്ങൾക്കതിന് പകരം വയ്ക്കാനാവില്ല. അത് വൃത്തികേടായെ നിരിക്കും, അത് നാറിയേക്കാം, അത് പഴകിയേക്കാം, പക്ഷേ കുട്ടി അതുകൊണ്ട് നടക്കും. നിങ്ങൾക്കതിന് പകരം പുതിയ ഒരേണ്ണം മാറ്റിക്കൊടുക്കാനാവില്ല.

രക്ഷിതാക്കൾ പോലും ഇത് സഹിച്ചേ മതിയാകൂ. അവർ പോലും അതിനെ മാനിച്ചേ പറ്റൂ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കുട്ടിക്ക് ഇല്ലെങ്കിൽ വേദനയുണ്ടാകും. രക്ഷിതാക്കൾ യാത്ര പോവുകയാണെങ്കിൽ, അവർ ട്രെയിൻ ബെയറിനെയും സഹിച്ചേ മതിയാകൂ. കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗം എന്ന നിലയ്ക്ക് അവരതിനെ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് വിഡ്ഢിത്തമാണെന്ന് അവർക്കറിയാം, പക്ഷേ കുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്.

കുഞ്ഞിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ട്രെയിൻ ബെയറിന് എന്തു പ്രസക്തിയാണ് ഉള്ളത്? ഒരു തരത്തിൽ, അത് വസ്തുനിഷ്ഠമാണ്(objective). അത് കുട്ടിയുടെ വെളിയിലാണ്,

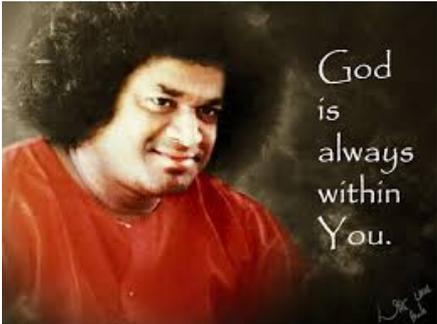
അത് കുട്ടിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. തീർച്ചയായും ഇത് കേവലം ഭാവനയല്ല. ഇത് കേവലം ആത്മനിഷ്ഠ(subjective)മല്ല. ഇത് ഒരു സ്വപ്നമല്ല. അത് അവിടെയുണ്ട്. എന്നാൽ അത് മൊത്തമായും അവിടെയില്ല, പൂർണ്ണമായും വസ്തുനിഷ്ഠമല്ല. കുട്ടിയുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ കുറച്ച് അതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതൊരു വസ്തുവാണ്, അത് വസ്തുനിഷ്ഠമാണ്, അതേ സമയം അതിൽ കുറേ

ആത്മനിഷ്ഠതയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അത് ഏറെക്കുറെ ജീവനുള്ളതു തന്നെ. കുട്ടി നിരവധി കാര്യങ്ങൾ ഈ ട്രെയിൻ ബെയറിനു മേൽ പ്രക്ഷേപണം(projected) ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അവൻ ട്രെയിൻ ബെയറിനോട് സംസാരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവന് ദേഷ്യം വന്നിട്ട് അതെടുത്ത് ദൂരെ എറിയുന്നു. എന്നിട്ടവൻ 'സോറി' പറയുന്നു, പിന്നെ അതിനെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നു. ഏറെക്കുറെ മാനുഷികമായ ഒരു വ്യക്തിത്വം തന്നെ അതിനുണ്ട്. ഈ ട്രെയിൻ ബെയറിനെ കൂടാതെ അവന് ഉറങ്ങാൻ പോകാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിനെ എടുത്തു കൊണ്ട്, കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്, അവൻ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നു. ട്രെയിൻ ബെയറിനൊപ്പം അവന് സുരക്ഷിതത്വം തോന്നുന്നു, ലോകം ഒ.കെ. ആയി തോന്നുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഒ.കെ. ആകുന്നു. എന്നാൽ ട്രെയിൻ ബെയറിനെ കൂടാതെ, അവൻ പെട്ടെന്ന് ഒറ്റയ്ക്കാവുന്നു. അപ്പോൾ, ട്രെയിൻ ബെയറിന്റെ അസ്തിത്വം തികച്ചും

പുതിയ ഒരു മാനത്തിലാണ്(in a totally new dimension), അത് ആത്മനിഷ്ഠമോ വസ്തുനിഷ്ഠമോ അല്ല. അതിനെ അനിത്യമായ മണ്ഡലം(transitory realm)എന്നു വിളിക്കാം, അനിത്യ മണ്ഡലം. അത് കുറച്ച് ആത്മനിഷ്ഠവും കുറച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠവുമാകുന്നു.

ധാരാളം കുട്ടികൾ ശാരീരികമായി വളരുന്നു, എന്നാൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായി ഒരിക്കലും വളരുന്നില്ല, അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് അവരുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും അവരുടെ 'ടെഡ്ഡി ബെയറി'നെ ആവശ്യമുണ്ട്. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ ഭാവനയെന്നത്, ഈ 'ടെഡ്ഡി ബെയറുകൾ'അല്ലാതെ വേറൊന്നുമല്ല.

ഒരു ഹിന്ദു ഹിന്ദുക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്നു, ഒരു മുഹമ്മദീയൻ കാണാൻ കഴിയാത്തതെന്തോ അവനവിടെ ദർശിക്കുന്നു. മുഹമ്മദീയൻ ഒരു ശിലാവിഗ്രഹം മാത്രമാണ് കാണാൻ കഴിയുക. വിഗ്രഹം പ്രതിനിധീകരി

ക്കുന്ന ഈ ടെഡ്ഡി ബെയറിൽ ഹിന്ദു എന്തോ ദർശിക്കുന്നു, അത് മറ്റൊരുവനും കാണാനാവില്ല. അത് വസ്തുതാപരമായി അവിടെയുണ്ട്, എന്നാൽ അത് പൂർണ്ണമായും വസ്തുനിഷ്ഠമല്ല. ആരാധകന്റെ ഏറെ ആത്മനിഷ്ഠത അതിന്മേൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ആത്മനിഷ്ഠത ഒരു സ്ക്രീൻ പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

നിങ്ങളൊരു ജൈനക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്നു. നിങ്ങളൊരു ഹിന്ദുവാകാം, ഒരു ജൈനക്ഷേത്രത്തിൽ നിങ്ങളിൽ ആദരവൊന്നും ഉണരുന്നതായി നിങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇത്തിരി നാണക്കേടും തോന്നാം, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മഹാവീരന്റെ വിഗ്രഹം നഗ്നമാണ്. അതിനാൽ നിങ്ങൾക്കിത്തിരി എതിർപ്പു തോന്നാം, എത്രയും പെട്ടെന്ന് പുറത്തിറങ്ങണം എന്നു തോന്നാം. നിങ്ങൾക്ക് ആദരവൊന്നും തോന്നിയില്ലെന്നു വരാം. പക്ഷേ, ഇതാ ഒരു ജൈനൻ വരുന്നു, അപാരമായ ആദരവോടെ. മഹാവീരന്റെ വിഗ്രഹം അയാളുടെ 'ടെഡ്ഡി

ബെയർ'ആണ്, അതിൽ അയാൾക്ക് വലിയ സുരക്ഷിതത്വം തോന്നുന്നു.

അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ എപ്പോഴൊക്കെ ഭയക്കുന്നുവോ, നിങ്ങൾ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇപ്രകാരം, നിങ്ങളുടെ ഈശ്വരൻ നിങ്ങളുടെ ഭയത്തിന്റെ ഉപോത്പന്നമാകുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് ഭയമില്ലായ്മ, സന്തോഷം, തോന്നുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് പ്രശ്നമില്ല. അപ്പോൾ ഇത് ഭയപ്രേരിത(fear-oriented)മായ ഭക്തിയാകുന്നു. അത് വളരെ ആശ്രിതമാകുന്നു. അത് ഏതാണ്ട് നാഡീരോഗപര(neurotic)മാകുന്നു. പക്ഷത നിങ്ങളിലേക്ക് വരുന്നത് നിങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോഴാണ്. നിങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നിങ്ങൾ അതേപടി ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതുണ്ട്.

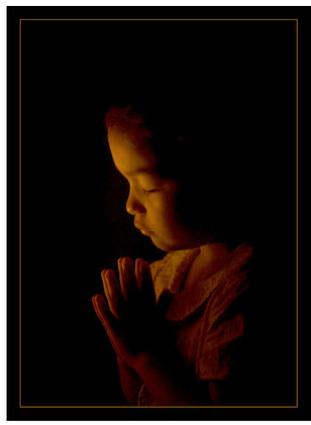

ഈ അനിത്യമായ ‘ടെഡ്ഡി ബെയറുകൾ’നിങ്ങളുടെ കേവലം ഭാവനകളാകുന്നു. അവ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കാൻ പോവുകയാണെങ്കിൽ, അത് സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും! ടെഡ്ഡി ബെയറിന് നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല.

മരണം സംഭവിക്കാൻ പോവുകയാണെങ്കിൽ, അത് സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും! നിങ്ങൾ ഈശ്വരനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാം, പക്ഷേ സുരക്ഷ നിങ്ങളിലേക്ക് എത്തണമെന്നില്ല. നിങ്ങൾ ആരെയും വിളിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഭയം കാരണം വെറുതെ വിളിക്കുകയാണ്.

ഒരുപക്ഷേ ഉറക്കെ വിളിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കൊരുതരം ധൈര്യം തരും. പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ, പ്രാർത്ഥന നിങ്ങൾക്ക് കുറച്ച് ധൈര്യം തന്നേക്കും. പക്ഷേ അതിനോട് പ്രതികരിക്കാൻ ഈശ്വരനുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയോട് പ്രതികരിക്കാൻ ആരുമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയോട് പ്രതികരിക്കാൻ ആരോ ഉണ്ടെന്ന ആശയം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ, അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അൽപം ആശ്വാസവും സാന്ത്വനവും തോന്നിയേക്കും.

ഈ ഭയാധിഷ്ഠിതമായ മതം(fear-oriented religion) എന്നത് ‘അരുതുകളുടെ മതം’(religion of don'ts) ആയിരിക്കും. “അത് ചെയ്തു കൂടാ, ഇത് ചെയ്തു കൂടാ,” കാരണം ഭയം നെഗറ്റീവാകുന്നു. പത്ത് കൽപനകൾ എല്ലാം ഭയാധിഷ്ഠിതമാകുന്നു. “ഇത് ചെയ്യുക! അത് ചെയ്യരുത്!”

മതം എന്നത് ‘ഇത് ചെയ്തുകൂടാ, അത് ചെയ്തുകൂടാ’ എന്നിങ്ങനെ നിഷേധങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എങ്കിൽ, അതിനർത്ഥം ഒരുവൻ ഭദ്രമായി,

സൂക്ഷിതമായി സ്വയം അടച്ചിരിക്കണം, ഒരിക്കലും ഒരു സാഹസത്തിനും മുതിരരുത്, ഒരു കാരണവശാലും അപകടമുള്ള പാതയിലൂടെ ചരിക്കരുത് എന്നാക്കെയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, അതിനർത്ഥം നിങ്ങളെ ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുക എന്നാണ്.

അപ്പോൾ, ഈ മതം എന്നത് നിഷേധാത്മകം, നെഗറ്റീവ് ആണ്, നാം മുഖവാനിരിക്കൽ ചർച്ച ചെയ്ത അജ്ഞതയുടെ കാര്യം പോലെ തന്നെ. അത് നിശ്ചയമായും ഒരുതരം കാഠിന്യം, പിരിമുറുക്കം നൽകുന്നു. അത് ബാലിശമാകുന്നു. സുരക്ഷ എങ്ങും തന്നെ ലഭ്യമല്ല എന്നിരിക്കെ, സുരക്ഷ തേടലാണ്. സുരക്ഷ ലഭ്യമാക്കുകയെന്നത് അസാധ്യമാണ്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജീവിതം അരക്ഷിതമായാണ് വർത്തിക്കുക. ഈശ്വരൻ അരക്ഷിതമായാണ്, അപകടമായാണ്, സാഹസമായാണ് വർത്തിക്കുക.

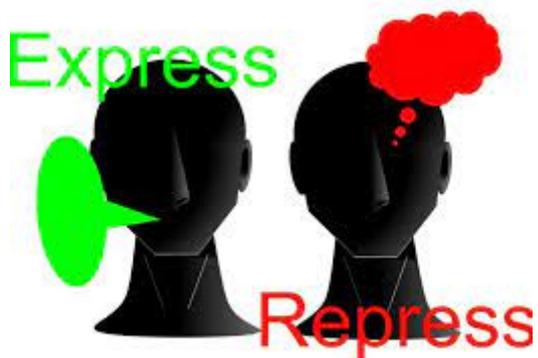
അപ്പോൾ ഭയാധിഷ്ഠിതമായ മതത്തിന്റെ സൂചകപദം ‘സഹായിക്കണേ’ എന്നതാകുന്നു! തീർച്ചയായും, അത് അടിച്ചമർത്തൽ കൂടിയാണ്, ‘ഇത് ചെയ്തു കൂടാ’ എന്ന നിരന്തരമായ അടിച്ച

മർത്തൽ(continuous repression).

രണ്ടാമത്തെ തരം വ്യക്തി സദാ ഭയമുള്ളവനാണ്. എന്താണ് കഴിക്കേണ്ടത്? എന്താണ് കഴിക്കേണ്ടാത്തത്? ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രേമിക്കണോ അതോ പ്രേമിക്കേണ്ടയോ? ഒരു വീട് വയ്ക്കണോ അതോ വേണ്ടയോ?

നിങ്ങൾ എന്ത് അമർത്തിവയ്ക്കുന്നുവോ, അതിൽ നിന്ന് നിങ്ങളൊരിക്കലും സ്വതന്ത്രനാവില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, നിങ്ങൾ അത് എത്രകണ്ട് അമർത്തിവയ്ക്കുന്നുവോ, നിങ്ങൾ അത്രകണ്ട് അതിന്റെ സ്വാധീനത്തിലാവും, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം അടിച്ചമർത്തുമ്പോൾ അത് നിങ്ങളുടെ ഉപബോധമനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് പോകുന്നു. അത് നിങ്ങളുടെ വേരുകളിലേക്കെത്തിച്ചേരുന്നു, നിങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സത്തയെയും വിഷലിപ്ത(poisons your whole being)മാക്കുന്നു. എന്തൊക്കെയാണോ ഒരു ക്കിവയ്ക്കപ്പെട്ടത്, ആഴത്തിൽ നിങ്ങളുവയെ സദാ പേറി നടക്കും. നിങ്ങൾ മതത്തെ ഒരു ആചാരമായി പിന്തുടർന്നേക്കാം, പക്ഷേ ഒരിക്കലും അത് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമായി മാറില്ല! ഞാൻ ആവർത്തിക്കുന്നു, അതൊരിക്കലും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമാവില്ല!

ഒതുക്കൽ(repression) എന്നത് വിമോചനത്തിലേക്കുള്ള മാർഗമല്ല എന്നത് ഓർക്കുക. ഒതുക്കൽ എന്നത് ആവിഷ്കരണത്തേക്കാൾ മോശമാണ്(repression is worse than expression). ആവിഷ്കരണത്തിലൂടെ ഒരു വ്യക്തി ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ വിമുക്തനായേ പറ്റൂ. എന്നാൽ, അമർത്തിവയ്ക്കലിലൂടെ ഒരുവൻ എന്നും ഒഴിയാബാധയുടെ പിടിയിലാവും.

ജീവിതം മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് വിമുക്തി തരുന്നൂള്ളൂ. ജീവിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ജീവിതം നിങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം തരുന്നൂ. ജീവിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ജീവിതം വളരെ ആകർഷകമായി തോന്നും,

അതിനാൽ മനസ്സ് നിങ്ങൾ അമർത്തിവച്ചതിനു ചുറ്റും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഭയം കാരണം ആചാരങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന ആളുകൾ ഒരു കാര്യം ഒഴിവാക്കിയേക്കാം, പക്ഷേ അവർ മറ്റൊന്നിൽ വീഴും, കാരണം ധാരണ അവരുടെ സ്വന്തമല്ല. അത് കേവലം ഭയപ്രേരിതമാണ്. അവർക്ക് പേടി നരകത്തെയാണ്.

മതം നിങ്ങൾക്ക് ഭയമില്ലായ്മ(fearlessness)തരുന്നൂ! അതെ! അതാവട്ടെ മാനദണ്ഡം. മതം നിങ്ങൾക്ക് ഭയമാണ് തരുന്നതെങ്കിൽ, അത് ശരിക്കുള്ള മതമല്ല. ഇത് പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.

നമ്മുടെ ഭഗവാൻ ഒരിക്കൽ അരുളി, “ഞാൻ ഇവിടെയുള്ളപ്പോൾ ഭയമെന്തിന്?” നാം ഭയക്കുമ്പോൾ, അതിനർത്ഥം നമുക്ക് ഭഗവാന്റെ സാന്നിധ്യത്തെപ്പറ്റി, ഭഗവാന്റെ സർവസാക്ഷിത്വത്തെപ്പറ്റി അത്ര ഉറപ്പില്ല എന്നു മാത്രമാണ്. അപ്പോൾ, ഒന്നുകിൽ നാം ഭയപ്രേരിതരാണ് അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വര കേന്ദ്രീകൃതരാണ്. എന്നാൽ നമുക്ക് തീർച്ചയില്ല. അത് സാഹചര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു!

അരക്ഷിതത്വം നിങ്ങളെ ഈശ്വരനിലേക്ക് അഥവാ മതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു. അത് ശരിയല്ല. നാം ഒരിക്കലും ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുകൂടാ. നമുക്ക് പ്രേമം ഉണ്ടാവണം. പ്രേമം ഭയത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ഭയം ഏതാനും നെഗറ്റീവ് ഘടകങ്ങൾ കാരണമാണ്. പ്രേമം പൂർണ്ണമായും പോസിറ്റീവാണ്. പ്രേമം പ്രതീക്ഷാരഹിതമാണ്.

പ്രേമം ഒരു ഭാവമാണ്, ദൈവികതയുടെ ആവിഷ്കരണമാണത്. അതിനാൽ നമുക്ക് ഭയപ്രേരിതമായ മതം വേണ്ട, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭയപ്രേരിതമായ മതം നെഗറ്റീവാകുന്നു, അത് നിങ്ങളെ എങ്ങും കൊണ്ടുപോകില്ല.

അപ്പോൾ, ഒരു വശത്ത്, നമുക്ക് അജ്ഞതയിൽ ആധാരമാക്കിയ മതമുണ്ട്, ചോദ്യം നം. 290-ൽ മുമ്പ് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടതുപോലെ, ഇവിടെ നാം ദീർഘമായി ചർച്ച

ചെയ്യുന്നത് ഭയാധിഷ്ഠിതമായ മതം(fear-oriented religion)എന്താണ് എന്നതിനെ കുറിച്ചാണ്. ഇതും നെഗറ്റീവാണ്.

ഈശ്വരനെ ഭയക്കുന്ന ധാരാളം ആളുകളെ എനിക്കറിയാം. ആളുകൾ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോയിട്ട് കണ്ണുകളടയ്ക്കുന്നു, ചിലപ്പോൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ അവരുടെ ശരീരം വിറപ്പിക്കുന്നു, ഇതൊന്നും ആവശ്യമില്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ ടെൻഷനിലാണെന്നു മാത്രമാണ്. നിങ്ങൾ വലിയ പിരിമുറുക്കത്തിലും സമ്മർദ്ദത്തിലുമാണ്. പ്രേമം നിങ്ങളെ ഒരു തരത്തിലുമുള്ള ആധിയിലേക്കും, സമ്മർദ്ദത്തിലേക്കും പിരിമുറുക്കത്തിലേക്കും നയിക്കില്ല. പ്രേമം നിങ്ങളെ സന്തുലനാവസ്ഥയിൽ, സമചിത്തതയിൽ, സമീകരണത്തിൽ, പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷേ ഇക്കാരണം കൊണ്ടാവാം ബാബ അരുളിയത്, “പ്രേമം ഈശ്വരനാകുന്നു, ഈശ്വരൻ പ്രേമമാകുന്നു, പ്രേമത്തിൽ ജീവി

കുവിൻ.” മറ്റൊരവസരത്തിൽ അവിടുന്ന് ഇപ്രകാരവും പരാമർശിച്ചു, “ഒരേയൊരു മതം എന്നത് പ്രേമത്തിന്റെ മതമാകുന്നു.”

ഒരു പക്ഷേ, പ്രേമത്തെ കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ ശാരീരികവും ഇന്ദ്രിയപരവുമായ തിൽ ഒതുങ്ങുന്നു. എന്നാൽ ഒരിക്കലത് ഈ ഘടകങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചാൽ, അത് അതീന്ദ്രിയമാവും, ദൈവികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമാകും.

നിങ്ങളുടെ സമയത്തിന് നന്ദി.

പ്രഫ. അനീൽകുമാർ കാമരാജു
(പരിഭാഷ: എം.എൻ. വിനോദ്കുമാർ)